

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M. M. G.**, bývajúcej vo V., B. 560/11, proti žalovanému **O. M. L.**, zastúpenému Advokátskou kanceláriou STOKLASA & STOKLASOVÁ, s.r.o., so sídlom v Nitre, Farská 25, **o neplatnosť skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 9 C 69/2009, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 5. septembra 2012 sp. zn. 25 Co 73/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra rozsudkom zo 7. februára 2012 č. k. 9 C 69/2009 – 209 určil, že skončenie pracovného pomeru žalobkyne výpoveďou žalovaného zo dňa 27. 11. 2008 je neplatné. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 100 %. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaným uvádzané výpovedné dôvody právne neobstoja. Pokiaľ šlo o neprítomnosť žalobkyne na pracovisku v dňoch 19. 06., 20. 06., 23. 06. a 07. 07. 2008 dospel k záveru, že táto neprítomnosť bola preukázaná priepustkou opatrenou pečiatkou zdravotníckeho zariadenia. Išlo teda o ospravedlnenú neprítomnosť, ktoré konanie žalobkyne nemožno považovať za porušenie pracovnej disciplíny. Na výpovedný dôvod spočívajúci v neprítomnosti žalobkyne na pracovisku v dňoch 14. a 15. 7. 2008 neprihliadol pre uplynutie 2-mesačnej prekluzívnej subjektívnej lehoty. Rovnako nemal za preukázané, že zo strany žalobkyne došlo k porušeniu pracovnej

disciplíny nepredložením dokumentácie o vedení Materskej škôlky, pretože v prípade nespokojnosti ju mal žalovaný najskôr usmerniť, aby odstránila zistené nedostatky, resp. po zmene príslušnej legislatívy jej poskytnúť možnosť zaškolenia. Za porušenie pracovnej disciplíny nepovažoval ani množstvo vykázaných hodín priamej činnosti žalobkyne v mesiaci október 2008 pre neunesenie dôkazného bremena žalovaného. Ani údajné porušenie povinnosti mlčanlivosti zo strany žalobkyne oznámením vlastných platových pomerov na rodičovskom združení a výsledkov kontroly Inšpektorátu práce nepovažoval súd za porušenie pracovnej disciplíny z dôvodu, že uvádzala údaje o svojej osobe. K nedostatku výpovede patrilo i neprejednanie výpovede so zástupcom zamestnancov. Z uvedených dôvodov považoval žalobný návrh za dôvodný. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 5. septembra 2012 sp. zn. 25 Co 73/2012 na odvolanie žalovaného rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, že žalovaným vytýkané konania žalobkyne v daných podmienkach nemajú charakter porušenia pracovnej disciplíny a neboli preto dôvodom pre skončenie pracovného pomeru výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce. V tomto smere si osvojil dôvody napadnutého rozsudku, a preto podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa obmedzil na skonštatovanie ich správnosti. Reagujúc na námietky žalovaného uvádzané v odvolaní doplnil, že pokiaľ na predmetnom rodičovskom združení, okrem svojich vlastných poukazovala na platové pomery aj iných osôb, toto žalovaný vo výpovedi ako výpovedný dôvod neuviedol. V súvislosti s tvrdením žalovaného o nevyužívaní pracovného času len poznamenal, že aj v mesiaci október 2008 bola žalobkyni žalovaným vyplatená mzda za celý pracovný čas podľa evidencie dochádzky, ktorú schvaľoval a podpisoval samotný žalovaný, čo je v protiklade s jeho tvrdením, že žalobkyňa pracovný čas v stanovenom rozsahu neodpracovala. V súvislosti s ďalšími výpovednými dôvodmi uviedol, že žalobkyňa postupovala v súlade s pokynmi žalovaného a predložila mu práve ním označenú dokumentáciu (inú žalovaný nepožadoval a ani vo výpovedi ako chýbajúcu neuviedol). Naproti tomu však žalovaný od žalobkyne požadoval i predloženie správ, ktoré buď žalobkyňa ešte nemohla predložiť alebo jej táto povinnosť z právneho predpisu nevyplývala. Priznanie náhrady trov odvolacieho konania žalobkyni odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalovaný. Navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia okresného súdu (nedostatok dôvodov), ktorou vadou napokon trpí i rozsudok krajského súdu. Vytýkal krajskému i okresnému súdu, že sa v odôvodnení svojich rozhodnutí nevyporiadali so skutočnosťou, že žalobkyňa oboznamovala rodičov o platových pomeroch iných zamestnancov a výsledkoch kontroly Inšpektorátu práce. Nevyporiadali sa ani s tvrdeniami, že žalobkyňa nedodržiavala ustanovený pracovný čas a prečo žalobkyňa nepredložila všetky požadované dokumenty, keď jej túto povinnosť ustanovoval zákon.

Žalobkyňa sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.). Dovolanie prejednal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci žalovaný napadol dovolaním rozsudok odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (§ 219 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 ods. 2 a ods. 3 O.s.p. Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejedná sa ani o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani nešlo o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a ods. 4. Dovolanie nie je preto prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až písm. g/ O.s.p. (t. j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Dovolací súd vady takejto povahy v dovolacom konaní nezistil. Prípustnosť dovolania preto nemožno vyvodíť ani z tohto zákonného ustanovenia.

Pokiaľ žalovaný namietal nepreskúmateľnosť rozsudkov prvostupňového a odvolacieho súdu, treba uviesť, že okresný súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, čoho sa žalobkyňa domáhala, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, z ktorých dôkazov vychádzal, jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a teda, z akého skutkového stavu veci vychádzal. V súvislosti so záverom o neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobkyne zo strany žalovaného uviedol, ktoré skutočnosti považoval za určujúce a preto ich zohľadnil a ktoré nie. V odôvodnení jeho rozhodnutia nechýba ani citácia zákonného ustanovenia, podľa ktorého vec právne posúdil a jeho stručný výklad. Podľa dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku okresného súdu preto zodpovedá kritériám uvedeným v § 157 ods. 2 O.s.p. V tejto súvislosti dovolací súd upozorňuje na uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003 a II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorých všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Pokiaľ ide o odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní treba uviesť, že nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že dovolací súd

sa plne stotožnil so skutkovými aj právnymi dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvého stupňa. Napriek tomu, v odôvodnení rozsudku podrobne dopĺňa výklad ustanovení právnych predpisov, v ktorom podrobne vysvetľuje ako zákon chápe zmysel pojmu porušenie pracovnej disciplíny a prečo žiadny z konkrétnych dôvodov výpovede z pracovného pomeru žalobkyne nedosahuje takú intenzitu, aby odôvodňoval platné skončenie pracovného pomeru. V záverečnej časti rozsudku sa vyjadruje aj k niektorým námietkam žalobkyne uplatneným v odvolaní. Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok (v kontexte s dôvodmi rozsudku okresného súdu) spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv žalovaného.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p., a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalovaného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyne vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však nepriznal žalobkyne náhradu trov tohto konania, keďže jej v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. mája 2014

JUDr. Daniela Švecová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková